

Wat ben je liever? Blind of doof? Of makkelijker: scheel of slechthorend? Toch nog te moeilijk? Krom of mank dan?

FOTO'S LC | CATRINUS VAN DER VEEN

Biljart of restaurantpoot?

HETE SOEP

In Akkrum weten ze het wel. Krom natuurlijk! Ze hebben er hun plaatsnaam aan te danken. 'Ach krom', schamperde immers reus Manke Meine, toen hij z'n collega Kromme Knilles 1400 jaar geleden het bochtige kanaal tussen Jirnsum en Akkrum zag graven. 'Flikker toch op', riep Knilles naar Meine, die strak doorspitte richting Terherne.

Dit superspannende sprookje zou je zo aan driejarigen en iets ouder bij de haard met echte neplammen in eetcafé Kromme Knilles, hoekje Heechein-Heechein (het loopt daar door) kunnen voorlezen. Het is er nu geen weer voor, zegt uitbaatster Lena Mud. Nog even wachten, tot de r in de maand is. Dan komt ook het biljart hier weer terug.

Maar misschien ook niet, zegt ze, de toon dempend. Het loopt hartstikke lekker met de restaurantpoot. Als de speeltafel terugkomt, moeten drie etenstafeltjes plaatsmaken. Daar komt bij, het biljarten heeft ook hier z'n beste tijd gehad. Wie het niet kan la-

ten, loopt maar door naar boven. Daar staan zelfs twee biljarts.

Het is de vooruitgang. Die hou je niet tegen, knikken we neutraal. Maar als Lena ons de rug toedraait, grijzen wij van oor tot oor. Zij bracht ons voorgerechten waarvan ons bij geur en aanblik alleen al de sappen om het gebit stromen. Wat mogen wij toch dankbaar zijn alle zintuigen nog redelijk intact te hebben, bedenken wij – en vallen aan!

B. consumeert met zichtbaar genoeg de ruim bemeten salade met gebakken geitenkaas, spekjes en honingdressing. Vooral de kaas dicht ze warme gevoelens toe. Pas als ik ze achter de kiezen heb, realiseer ik me dat ik ze vergat te tellen. Drie of vier gemarineerde gamba's en drie tot vijf garnalenspiesjes gebakken in knoflookboter. In elk geval waren het er te weinig. Hier zou ik nog wel een portie van willen bestellen. Alleen, je doet het niet, want je wilt niet dat de mensen in de buurt teveel over je gaan praten.

Rond de lange stamtafel, haaks op de kleinere van ons, is een jong gezin geschaard. Benjamin zit in een hoge kinderstoel en wordt afwisselend door vader en moeder gevoerd. Aan de bar is een vaste klant op klompen neergestreken. Hij hoeft niks te bestellen. Hij krijgt gelijk z'n vaste daghap met stuk vlees, groente en veel aardappelen voorgeschoteld. Als we weer opkijken, is het bord leeg en hij verdwenen.

Manke Knilles heeft een ruim aanbod aan hoofdgerechten. Waaronder klas-

siekers als de schnitzel en de kogelbiefstuk, maar ook exoten als gyros, roergebakken Italiaanse kip en twee maaltijden uit de vegetarische hoek. Akkrum wil zich als watersportdorp laten opstoten; we gaan dus voor het zeebanket. Met pijn in het hart sluiten we ons af voor de gebakken mosselen van de dag.

Ik werp me op de zalmfilet, die in folie in de oven is gedaan. Bij het blootleggen van de vis slaat de walm me tegemoet. Hij ruikt goed, hij smaakt nog beter, ondanks het ontbreken van een dipsaus. B. heeft voor de dorade gekozen. Doradeachtigen worden veel in de Middellandse Zee gevangen. Echt een grilvisje. B. kan hem in de gebakken staat die kok Rolf van der Veer 'm heeft gebracht ook wel waarderen. Met een vetpercentage van slechts 5 procent. Zoiets weet zij dan weer.

Het garnituur is opgediend in mooie, witte schaaltes. Over de gebakken aardappeltjes niets dan lof. De rode kool roept associaties op met gepeperde kruidnootjes en bezorgt ons zowaar een vervroegd Sinterklaasgevoel. Het bakje met rauwkost is obligaat afgedekt met een bosje waterkers. B. vindt het net gebleekt schaamhaar. Toch smaakt het goed, in elk geval anders. Wat ziet het er hier toch gezellig uit!

Balkenplafond, lambrisering, met grote nagels beslagen tafeltjes, veloursscherm achter de voordeur. Hé, een aparte, geplastificeerde bierkaart. Is een beetje beduimd. Moet toevallig toch

net naar het toilet. De koele gang door en dan links. De kraan bij de heren mist de draaiknop. Of nee, er zit zo'n oogje op dat water doet stromen als je de handen ervoor beweegt.

Bij de dames zitten de tralies nog voor het buitenraam. Dat is van vroeger. Als Knilles of andere echte mannen uit Akkrum de herberg binnenkwamen, probeerden altijd wel een of meer aantrekkelijke vrouwtjes via het húske te ontsnappen. Tevergeefs. K. of een ander sleurde zo'n typke mee terug naar de kroeg en zette het gesprek daar dan met haar voort.

Dat waren nog 's tijden. Nu mogen we de tanden slechts zetten in de Dame Blanche en een sorbet. Dat moet dan ook nog met beleid, want als je met warm weer te snel ijs eet, krijg je een hoofdpijnsteek tussen de ogen. Als-ie is weggezakt, betalen we frau Mud het gelag, met tip, en drukken wij onze snor. - WILLEM ALTENA

• café Kromme Knilles
Heechein 41, Akkrum, www.krommeknilles.nl

Voor deze rubriek gaan LC-journalisten uit eten met Brenda de Zwaan, docente hospitality management en docent gastronomie Edzard Delstra van de opleiding International Hospitality Management aan de Stenden Hogeschool in Leeuwarden. Dit bezoek is onaangekondigd, het verslag is dan ook een momentopname.